

Leto II.

U Celovcu, 10. septembra 1898.

Štev. 17.

Ribniški pôt (sel) Cebin.

Ribničani so skrbni očetje. Svoje otroke radi dajejo v šolo, po dovršenih šolskih letih pa rokodelcem v pouk, če niso doma potrebni. Premožniši gospodarji pa kakega bistroglavega Janezka tudi za kaj več odločijo in v ljubljanske višje šole odpravijo, „da bi si fantek laglje kruh služil, kakor si ga je oče.“

Bilo je leta, ko se je tisto imenitno vino pridelavalo, ki je gorelo kakor špirit, če si mu ogenj pokazal. Trije fantički iz Ribnice so obiskavali v Ljubljani latinske šole. Bil je Miklov Janez, Cenetov Pepe in Petelinov Korel, vsi trije prav brihtne glavice, ki so dobro izdelavali šole in brez spodtik se pomikali naprej od ene do druge.

Vsak petek pod noč je prihajal v Ljubljano ribniški pôt (sel) Cebin s starim „fuksom“. Pripeljal je kak mernik žita v prodaj, pa šolarjem, kar so jim dobri starši poslali za priboljšek. Zgorej imenovana trojica ribniških dijakov je vsak petek popoldne vzela pot pod noge in šla Cebinu naproti do mitnice na dolenski cesti, da bi precej na gorkem izvedela, če so kaj mati poslali, pa kaj je novega v blaženi Ribnici. Če Cebina ni bilo še videti od nikoder, korakali so dijaki po izanski cesti do pokritega mostu — zdaj je menda brez strehe — in so se tam pomenkovali o hudih profesorjih, o sitni grščini in o družih šolskih zadevah. Podstrešje mostu je bilo vse križem počekano od svinčnikov, s katerimi so dijaki in potujoči rokodelčiči zapisavali svoja imena, pa še kake druge burke, ki so jim slučajno brenčale po glavi.

Po dolgem čakanju od daleč pricuza Cebin s svojim vozom in starim „fuksom“, ki je bil že blizu one starosti, v kateri ni treba iskati jeroba. Dijaki pôta veselo pozdravijo in kar obsujejo z vprašanji, če je kaj pripeljal itd. — „Ja, pripeljal sem vam, vsakemu nejkej; le popotrite, de k Balentu zapeljám in vsi boste dobili, kar vam gre.“

Pri „Bálenču“ Cebin koščenega „fuksa“ oprosti konopcev in jermenov, s katerimi je bil k vozu pritrtjen, in ga postavi v hlev, potem pa stopi pred voz in pravi željno čakajočim dijakom:

„Vidiš ti, Janez Miklov, tiabi so poslali mati ano masleno štruco, de boš imel ze tekerkat — pa sam Bog vejdi, kaku se mi je tu naredlu, kar se mi nej še ni-

kuli — doma sem jo pozabil. — Tiabi, Pepe, so poslali pa anga purmana ze praznike in so neročili, de povabi štrúhtarja in druge svoje prijatle, da se boste ankrat okul ujst oblznili — pa — vejš — de mi je ta krokar ušel. Odvezal se mi je v prični pa zletel čez njive, glih ta krej Podturjaka; nejkej časa tiačem ze njim, iščem, potlej sem ga pa pústil. — Tiabi, Korel, so poslali pa dva goldinarja, da boš plačal štrúhtarja ze uni mejsec, pa mi je Podturjakom cirenge zmanjkalo in sem ponúcal. — Pa pozdravit so vas dali in riakli, de gorjé vam, če tekeri cvajte domu priniase. Zdej pejte pa z mano, fantički, bom dal z'an masele vina.“

Naši dijaki niso bili sicer posebno veseli teh bogatih daril, nazadnje se pa utolažijo, ko jim Cebin kako domačo zarobi in za trdno obljubi, da jim bo drugi pot kaj več pripeljal.

S Cebinom so se dijaki tudi vozili na velikonočne in vélike počitnice. Po navadi so proti večeru odrinili iz Ljubljane, ker je Cebin „fuksa“ najraje po noči na kaki deteljni njivi napasel, fantičke pa pokril s kocem, pod katerim so pozaspali. Kaj se pri neki taki priliki pripeti?

Cebin vozi dijake na vélike počitnice.

Onkraj Pijave Gorice konja spreže in spusti v bližnjo deteljo. Taka je bila, da ji je „fuks“ že od daleč kazal svoje dolge zobe. Cebin tri dijake na zadnjem koncu voza vkup stisne in s konjsko plahto zagrne, sam pa se črez prednji konec raztegne in zadremlje. — Luna priplava po nebu in prijazno razsvetljuje okolico. — Fantje bližnje vasi pridejo po poti in vidiyo Cebinovega „fuksa“, ki ga je vsak otrok poznal ob cesti do Ljubljane, v škodi. Brž se zmenijo, kaj bodo Cebinu napravili. Eden se natihoma priplazi do voza in spečemu vozniku sname ohlapne škornje z nóg. Zdaj vjamejo „fuksa“, mu Cebinove škornje nataknejo na prednji nogi in prav trdno privežejo okoli kosti.

Cebina je začelo zebsti v noge, zbudi se in vidi, da je sezút. S kraja misli, da si je morda sam snel obutalo z nóg in išče škornje okoli voza. Nikjer jih ni. Kajpada ne misli zdaj drugega, kakor da mu jih je kak ponočnjak odnesel. Stopi po „fuksa“, da ga vpreže in naprej požene — kar ugleda škornje na „fuksovih“ kopitih. — „No“ — pravi — „take mi pa nej še naredil, kar sva vkep. Rejs je kúnštov moj „fuks“ in pameten, de bi ga žiher v cerkev spústil, ampak de se zná obuti,

tega mu niabi bil zeupal. Pa temu se še ne čudim tülku, koku se je obul, ampak le, koku se je spodvezal, spodvezal.“ — Napreže in požene proti Ribnici. „Slov.“

Iskrice.

Ako te muči srčna bol, ne išči samote in ne praznuj nikol! — Boljši bogastvo ko zlate gorè, je dobrega prijatelja sreè. — Če greš po lestvici v višavo, pazi, da ne padeš spet v nižavo. — Če je setev še tak' mala, neki sad bode gotovo dala. — Daru se nikdar ne brani, da se srce dobrotnika ne rani. — Dovolj za srečno je življenje, zadovoljnost in pa potrpljenje. — Dobro delo je lepa lastnost, hvaležnost za isto je sveta dolžnost.

Potreba.

(Národna.)

Nekdaj sta bila mož in žena. Pridno sta delala in varčno živela. Prihranila sta si lepo svôto — tisoè goldinarjev.

Nekega dné sta se pogovarjala o tem denarju, in žena pravi: „Čemu bi tako hranila, ker nimava otrok? Raje dobro jejva in pijva, saj nimava nikomur zapustiti.“ A mož ji reče: „Nič ne dé; lahko nama še prav pride. Kedar pride kaka potreba, bova vsaj imela kaj v roke vzeti.“ Pri tem je ostalo.

Nekega dné je bila žena sama doma. V hišo pride reven, star mož in prosi miloščine ter pravi, kako je potreben. Žena ga vpraša: „Ali ste vi potreba?“ Beraču se to vprašanje čudno zdi, vendar reče: „Seveda sem.“ Vsa vesela hiti žena po denar in dá vsega revežu. Temu se zdi dar velik, prevelik, vendar se ga ne brani in ga vesel odnese. Žena je bila silno vesela, da je oddala denar, in komaj je čakala, da pride mož domov.

Ko ga vidi proti hiši iti, hiti mu nasproti in vpije: „Veseli se! Potreba je bila pri nas, in dala sem mu denar.“ Mož jo začne izpraševati in ko zvè, kako se je zgodilo z njegovimi težko prihranjenimi novci, bil je silno razkačen. Hotel je ženo ubiti. Ta ga pa prelepo prosi, naj ji priznane, ker ga ni dobro razumela, katero potrebo meni. Mož se dá preprositi in ji reče: „Šel bom po svetu, in če kje dobim še kako tako neumno žensko, ti odpustim, drugače pa te pokončam brez milosti, ko se vrnem.“ Nato se odpravi po svetu.

Dolgo že hodi in truden postane. Stopi v hišo, ki je stala ob poti, da bi si malo odpočil. V hiši je bila samo jedna ženska, ki je izza peči skakala ob tla na črevlje. Možu se to čudno zdi; zato jo vpraša: „Žena, kaj pa delate?“ — „Ej, črevljar mi je obljubil, da mi naredi tako velike črevlje, da bom lahko izza peči skočila va-nje. Sedaj pa skačem že ves dan, pa jih ne morem obuti.“ — Ta ne ostaja v neumnosti za svojo ženo, misli si mož in odide dalje.

Pride do druge vasi. Tukaj vidi, kako vleče neka starka kravo po lestvici na kozolec. Takoj jo vpraša, zakaj to počenja. Žena pa pravi: „Moja koklja ima gnjezdo na kozolcu. Tri dni že ni nič jedla. Ravno sedaj pa je zapustila gnjezdo, da se najé in malo izprehodi. Da se pa med tem jajca ne ohladé, hočem peljati kravo na gnjezdo.“ — Ta je pa še bolj prismojena, kot moja stara, reče mož sam pri sebi.

Krene jo naprej v vas. Iz neke hiše čuje žalostno beketanje. Stopi noter in vidi, kako prede gospodinja volno z žive ovce, katero ima privezano na stropu, zraven se pa jezi, da že ves dan prede, pa nič ne naprede. Mož se vjezi nad to neusmiljenostjo in zavpije: „Kaj tako mučiš ubogo žival! Veliko bolj zaslužiš, da bi te ubil, kot moja žena.“

Gre naprej in pride na konec vasi k hiši, pred katero je stala žena. Ženi se je precej videlo, da ni posebno bistrega uma. Naš popotnik se jame nalašč okrog ozirati. Žena ga takoj vpraša: „Od kod ste pa, da tako okoli gledate? Gotovo ste tujec?“ — „Iz nebes sem prišel; sedaj sem pa pot izgrešil, in ne znam nazaj“, odgovori prekanjenec.

„Ali ste kaj videli gori mojega rajnega moža?“

„Seveda sem ga videl, saj sva vsaki dan skupaj; lepo vas pozdravlja.“

„Kako se mu godi?“

„O, prav dobro, samo denarja mu manjka.“

„Ali bi mu hoteli vi kaj nesti?“

„Zakaj pa ne, prav rad.“

Žena gre v hišo in mu prinese vse, kar je imela gotovega denarja — celih tisoè goldinarjev, zraven pa mu naroči, naj njenega moža prav lepo pozdravi.

Hitro zapusti zviti mož ono vas in se odpravi domov. Sedaj odpusti svoji ženi, ker je izprevidel, da je na svetu še mnogo bolj neumnih žen, kakor je bila njegova. Denar je pa sam dobro spravil, da ga ne bi ona dobila in ne dala zopet kaki nepravni potrebi.

Moški delavnik.

Švicarski delavski urad (Arbeitersekretariat) je sestavil, koliko časa delajo po raznih državah moški delavci. Iz tega posnemamo nastopne važnejše podatke:

1. Severna Amerika. Pri vseh vladnih delih je v vseh zveznih državah v veljavi osemurno delo. V Kaliforniji in Idaho velja to tudi za občinska dela. Tudi drugi delavci imajo — zlasti v Illinoisu, Indiani, Missouri, New-York-u, Ohio, Pennsylvaniji, Wisconsinu in Wyomingu — navadno osemurni delavnik. Zakoni so pa v tem oziru v posameznih državah različni. Connecticut ima zakon, da osem ur dela velja za dnino. V Floridi je postavna dnina 10 ur. V Georgiji je prepovedano delati po več nego po 66 ur na teden, v New Jersey-u pa po 55 ur. V Mainu je 10urni delavnik. Če kdo zahteva več dela in ga ne plača posebej, se kaznuje. V Wyomingu je postavni osemurni delavnik določen za rudnike, v Ohio in Pennsylvaniji pa za vse obrtne delavce. Za peke in železničarje je določeno v New-York-u deseturno delo. Torej vidimo, da se po večjem suče v Severni Ameriki delavnik med 10 in 8 urami. In vendar kapitalisti ne ubožavajo. Pristaviti pa moramo, da navedena določila ne veljajo za posle in poljedelske delavce. Ti so v postavah naravnost izvzeti.

2. Avstralija je druga dežela, ki z ozirom na delavnik najbolj skrbi za delavce. Postav sicer nima, toda navada je, da odrastli delajo v zapadni Avstraliji po 9 ur na dan (cestni delavci po 8 ur), v južni pa vsi izučeni delavci le po 8 ur. Splošno je v navadi, da se ob sobotah dela samo pol dneva. Če se hoče nedelja ohraniti počitku in posvečevanju, je nujno potrebno, da dobi delavec v soboto čas, da si nakupi potrebnih stvari,

da kaj popravi v stanovanju itd. — Tudi v Novi Zelandiji je že dolgo časa osemurni delavnik v navadi. V Queenslandu je določeno, da pri državnih železnica tedensko delo ne sme presegati 48 ur. Avstralskim delavcem so najbolj pomagala strokovna društva, toda poudarjamo, da ta društva s socialno demokracijo nimajo nobene zveze.

3. V Vzhodni Indiji je v predilnicah določeno 11urno delo. Med tem delom imajo moški po pol, ženske po poldrugo uro oddihljaja.

4. Na Nemškem ni splošnih postav, ki bi določevale delavnik. Samo za taka podjetja, ki so zdravju in življenju nevarna, so posebni zakoni. Tako na pr. tam, kjer izdelujejo ogledala, ne sme trajati delo od oktobra do maja več nego 8 ur na dan, od maja do oktobra pa ne več nego po 6 ur. V tvornicah, kjer se izdeluje ali rabi svinec, se ne sme med 14 urami dalje nego 12 ur delati. Za pekovo obrt so tudi posebna določila. Pri rudnikih je najbolj v navadi 10urno delo; izvoz in uvoz je v to dobro vračunjen.

5. Na Angleškem se v državnih podjetjih dela po 8 ur na dan; tudi pri pošti velja 8urni delavnik. Pri železnica se smejo delavci, ki sodijo, da morajo predolgo delati, pritožiti pri trgovskem ministerstvu. To preišče zadevo in ukaže železniškemu podjetju pod kaznijo, da se mora delavnik skrajšati. Na ladijah sme jeden kurjač pokuriti na dan k večjemu tri tone premoga, v vročih krajih pa le po dve in pol.

6. V Belgiji določajo zakoni samo za ženske in otroke najvišji delavnik. Drugod je v navadi 10—12urno delo. Vendar so zadnji čas v nekaterih večjih podjetjih jeli uvajati že osemurno delo.

7. Na Francoskem je postavno določen delavnik samo za železničarje in sicer na 10 ur na dan.

8. Na Holandskem ni sicer nobenega zakona gledé moškega delavnika, toda pri javnih delih se v razpisu zahteva, da podjetnik ne bo zahteval več nego 11 ur dela od svojih delavcev.

9. Na Norveškem je delavnik postavno določen samo za peke.

10. V Avstriji je v tvorniških podjetjih prepovedano delati po več nego po 11 ur. Vlada sme dovoliti izjeme. Za rudarje je določena sihta na 12 ur, toda pravo delo ne sme presegati 10 ur. V cesarskem arzenalu je uvedeno devet in pol urno dnevno delo. Postavo sicer imamo v Avstriji, toda izjem je preobilo. Na Ogerskem pa sploh nimajo nobenega določila, ki bi v tem oziru varovalo delavce.

11. Na Ruskem je splošno uveden 11 in pol urni delavnik; kjer je delo zdravju škodljivo, ga vlada lahko še bolj skrajša.

12. V Švici je za tvornice določen 11urni delavnik; ob sobotah in pred prazniki se skrajša za jedno uro. Pri železnica se dela k večjemu 12 ur; vsak železničar mora imeti 52 prostih dni na leto. V resnici pa delajo v Švici po tvornicah večinoma le po 10 ur na dan.

Naši podatki nam pričajo, kako nesmiselno je očitjanje naših nasprotnikov, ki kričé, da hočemo za poljedelske delavce uvesti 8urno dnevno delo. V prvi vrsti se gre samo za obrtne delavce in celo v tistih državah, kjer ti najmanj delajo, ni nobenih določil za poljedelce. Druga važna stvar, ki jo posnemamo iz navedenih podatkov, je pa ta, da skrajšanje obrtnega delavnika ne škoduje obrti, kot kričé liberalci. Z vso silo se moramo postaviti v Avstriji, da zbijemo 11urnemu delavniku vsaj jedno uro in da zahtevamo, naj se zakon o delavni dobi bolj določno sestavi. Tretja in poglavitna stvar, ki nas

jo učé ti podatki, se pa glasi: Kjer je krepkejša in od socialne demokracije neodvisnejša delavska organizacija, tam so zakoni za delavce boljši. Na Nemškem, v Belgiji in na Francoskem je socialne demokracije največ; zato pa tudi o kakem splošno določenem delavniku ni v postavah nobene besede. Na Angleškem, v Avstraliji in v Severni Ameriki je organizacija med delavci krepka, toda v velikanski večini nasprotna socialni demokraciji in zato ima tako lepe uspehe. Sobratje, odprimo vendar oči in ravnajmo se po skušenih, za nas tako bodrilnih vzgledih. Živela delavska organizacija, toda proč s socialno demokracijo!

„Glasnik.“

Gospodarske stvari.

Živinorejska pravila.

(Dalje.)

59. Pri hitri vožnji s konji se drži tudi pravila: Počasi od doma in zopet počasi domu, t. j. nekoliko časa pri početku vožnje naj gre konj korakoma. To pravilo je jako važno.

60. Z volovi ne smeš nikoli v dir voziti; vol je vstvarjen le za počasno vožnjo.

61. Ne vprezaj volov za hude in pekoče vročine.

62. Tudi krave se smejo za počasno delo vprezati, ali zadnje 3 do 4 mesece pred otelitvijo ne smeš z njimi delati. Tudi ne delaj s kravami po cel dan, ampak samo pol dne.

63. Škodljivo je dajati konjem vapna in mišice, kar imajo v navadi konjski prekuovalci.

64. Krava molze pri gobcu t. j. čim bolj jo hraniš, toliko več boš namolzel.

65. Krave naj se molzejo po trikrat na dan in pri vsaki molži je prav čisto izmolziti, kakor se reče do zadnje kapljice. Molža se mora izvrševati vsak dan o določenem času, t. j. vsak dan o tisti uri in takorekoč o tisti minuti.

66. Bolje je tako molzti, da se vzame sisek v pest in se ga stiska, kakor pa za-nj vleči. Pri molži je gledati na čistočo in je molzti navskriž, t. j. levi zadnji in desni prvi sisek naenkrat in potem zopet narobe.

67. Vime naj se umiva z mlačno in ne mrzlo vodo, ker je mrzla voda napolnjenemu vimenu škodljiva.

68. Kedar počneš goveda pitati, takrat jih ne smeš nič več vprezati in tudi ne molzti, ampak jih moraš držati v temnem, čistem in suhem hlevu ter jih moraš prav dobro hraniti.

69. Izprijena voda in luže, vlažni in močvirnati pašniki, pokvarjena in izprijena klaja, vročina, moča in prah so ovcam jako škodljivi in pogubonosni. Kdor se pečá z rejo ovác, naj skuša kolikor mogoče te velike sovražnike ovčjega rodu odstraniti.

70. Živino je skrbno varovati vsakega prehlajenja, ker vsled prehlajenja nastanejo rade različne bolezni, posebno bolezni vrata, dušnika, pljuč in črev.

71. Prehlajenje se prepreči tako-le: Potne in oznojene živine ne smeš pustiti na prepihu ter je ne smeš napajati z mrzlo vodo. Če prideš z vročo živaljo od dela, prevajaj jo toliko časa, da se malo ohladi, ali jo vsaj odrgaj s slamo in jo pokrij s tanko plahto. Vroče živine ne smeš kopati in jo tudi ne smeš pustiti, da v vodi stoji ali da brede skoz njo; iz gorkega hleva je ne smeš pustiti naravnost na mraz, ampak moraš prej za

nekoliko časa vrata odpreti, a pri tem strogo paziti, da ne vleče mraz naravnost na živino. Potnega in vročega živinčeta ne smeš postaviti v hladen hlev. Zmrzla klaja napravlja hudo notranje prehlajenje, zatorej naj se taka klaja nikoli ne poklada.

72. V živinoreji ni dovolj, da se živali umno glešajo in dobro krmijo; ampak se mora tudi na to strogo paziti, da se odbirajo za plemo najboljše in najpripravnejše živali ter da se mladiči pravilno vzreajo.

73. Plemenske živali dajo mladičem svoje dobre, pa tudi svoje slabe lastnosti, kakor tudi nagnjenost k različnim boleznim. Iz tega je razvidno, da je za plemo odbirati popolnoma zdrave, najlepše in najspodobnejše živali.

74. Če storé plemenske živali zaporedoma lepe in za užitek koristne mladiče, tedaj so take plemenske živali za razplodbo jako dobre in jih je torej držati čim dalje je mogoče za plemenjenje.

75. Vsaka pokveka ni za plemo, ampak samo živali lepega telesa in dobrih lastnosti. Živali odveč šibkih nog, vdratih ali vzbočenih hrbtov, slabih kopit, prevelikih glav in sploh živali neprimernih telesnih delov niso za plemo.

75. Domača živina, ki ima padico ali božjast, ni za razplod, ker je ta bolezen podedljiva, t. j. preide od starih na mladiče. Dalje so podedljive pri konjih sledeče bolezni: naduha, norost, mesečna slepota, siva slepota, krak in sploh vse divje ali morske kosti. Pri goveji živini je podedljiva jetika ali sušica, pri ovci drgetalnica, a pri svinji želve ali škrofuloza. (Dalje sledi.)

Drobiž.

Zdravnikova oporoka. Pripoveduje se, da je izrekel slavni Boerave¹ v svoji oporoki željo, naj sesmodijo po njegovi smrti vse rokopise in vse listine, katerekoli najdejo v njegovem stanovanju, izvzemši le jedno samo knjigo, ki je hranjena v posebni omari. Pri dražbi njegove hišne oprave je bila torej naprodaj tudi ova knjiga, ki je bila jako bogato vezana ter imela zlato obrezo, srebrne ogle in srebrne zaponke. In res, ta knjiga je zbodla nekega bogatega grofa v oči, da je takoj ponudil veliko svoto zanj, meneč, da so v nji gotovo zapisane vse skrivnosti zdravniške umetnosti. Dobil jo je. Ko jo je pa odprl, ni našel v celi knjigi nič drugega, nego prazne liste, izvzemši prvega, na katerem je bil zapisan sledeči nauk: „Skrbi, da bo glava mrzla, noge tople in trebuh prost in na ta način ne boš potreboval nikdar zdravnika!“

„Kaj naj storim, da bom srečen?“ je vprašal neki mladeneč postarnega in izkušenega moža. „Kolikor je meni znano,“ je odvrnil starček, „je kakih dvoje ali troje sredstev, med katerimi si lahko izbiraš. Bodi neustrašen, obnašaj se junaško proti sovražnikom, ne boj se nevarnostij, tudi takrat ne, ako se gre za življenje, in ti boš obsut s častjo, z naslovi, dostojanstvi in dobrimi plačami. Res je sicer, da te na častnem potu prav lahko sreča tudi smrt, toda smrt le skrajša število nesrečnih dni in pogasi vse tvoje nemirne želje. Sicer pa storijo ravno nevarnosti vojaško službo tako imenitno. — Pa morda hočeš vedeti manj nevarno sredstvo? Bodi pameten in dobro brzday vse svoje strasti. Človeka, ki

ima glavo na pravem mestu, povsod iščejo. In to je pot velikih mož, vendar zanj ni sposoben vsak.“ Mladeneč ni vedel, kam bi se obrnil, ali bi naj stavljal vsak trenotek svoje življenje v nevarnost, ali bi raji živel v vedni vzdržnosti; in to izbiranje mu je bilo neprijetno. To je zapazil dobri starček ter mu svetoval vnovič, rekoč: „Vem še neko drugo sredstvo, ki je veliko lažje. Delaj se neumnega, tudi tak lahko izhaja; in da povem resnico, jaz sam sem videl kakih deset neumnih, ki so bili srečnejši nego eden moder.“

Uganke.

Čveterokotnici.

1.				2.			
P	A	A	A	S	S	S	A
S	S	S	S	T	T	C	C
T	T	T	T	E	E	E	E
T	R	R	U	R	R	V	V

Uredi črke tako, da dobiš v posameznih vrstah počez in navzdol enake besede.

Rešitev uganke v 16. številki.

L
R J A
K L U P A
V R A B Č E K
L J U B L J A N A
K R A J N I K
D R A V A
A N A
A

Smešničar.

* Potokar: „Skrbi me, kako bom ta šesti polič vina doli spravil?“ — Zalokar: „Kdo te sili, da ga moraš izpiti?“ — Potokar: „Zdravnik mi je rekel, da moram zmirom več vina piti, ko piva. Danes sem pa že pet poličev piva izpil, torej moram vina šest poličev.“

* Profesor: Predaval sem vam o golaznih: poznate-li koje golazen? — Dijak: Kačo! — Profesor: Dobro! — Imenujte mi še eno! — Dijak: Še eno kačo!

* Neki slovenski župan je pisal nekemu nemškutar-skemu mojstru te-le vrstice: „Vaši tesarji so delo zgotovili. Pridite torej po denar, pa prinesite s seboj kolek za pobotnico!“ — Mojstra pa ni bilo po denar. Za več tednov pride k njemu župan, da ga vpraša, zakaj ga ni. „Veste, reče nemškutarski mojster, nisem si upal, ker ste mi pisali, naj prinesem s seboj kol, da me bodete ž njim namazali za popotnico.“

¹ Boerave ali Boerhaave Herman je bil najslavnejši zdravnik 18. stoletja v Lugdanu na Nizozemskem. Njegovo geslo je bilo: „Priprostop je znamenje resnice.“